

2. Czy wykładni art. 201 ust. 3 akapit drugi kodeksu celnego należy dokonywać w taki sposób, że jako osobę odpowiedzialną należy traktować także osobę fizyczną, która nie tylko ani sama nie dokonała faktycznie opisanej w tym akapicie czynności (dostarczenia danych wymaganych do sporządzenia zgłoszenia celnego), ani nie może jej być jako zarządcy spółki zarzucane dokonanie tej czynności, lecz która miała ścisły i świadomy udział w koncepcji i późniejszym utworzeniu struktury spółek i przepływów handlowych, w ramach których (za pośrednictwem innych osób) nastąpiło później dostarczenie danych wymaganych dla dokonania zgłoszenia celnego?
3. Czy wykładni postawionego w art. 201 ust. 3 akapit drugi kodeksu celnego warunku „[mimo, że] wiedziały lub powinny były wiedzieć, że dane [wymagane do sporządzenia zgłoszenia są nieprawdziwe]” należy dokonywać w taki sposób, że osoby prawne i fizyczne będące doświadczonymi podmiotami gospodarczymi, nie mogą być pociągnięte do odpowiedzialności z tytułu dodatkowych należności celnych, wynikających z nadużycia prawa, jeśli utworzyły strukturę transakcji w celu uniknięcia dodatkowych należności celnych dopiero wtedy, gdy uznani rzeczoznawcy z dziedziny prawa celnego potwierdzili, że taka struktura jest dopuszczalna prawnie i w aspekcie podatkowym?
4. Czy wykładni art. 221 ust. 4 kodeksu celnego należy dokonywać w taki sposób, że trzyletni termin nie podlega przedłużeniu, gdy po upływie terminu wymienionego w art. 221 ust. 3 zdanie pierwsze kodeksu celnego zostanie stwierdzone, że celne należności przywozowe, należne stosownie do art. 201 kodeksu celnego w efekcie złożenia zgłoszenia celnego na wprowadzenie towarów do swobodnego obrotu ze względu na nieprawdziwe lub niekompletne dane w zgłoszeniu celnym nie zostały już wcześniej nałożone?
5. Czy wykładni art. 221 ust. 3 i 4 kodeksu celnego należy dokonywać w taki sposób, że gdy dłużnikowi celnemu w odniesieniu do zgłoszenia przywozowego wskazana została pozostająca do zapłacenia należność celna, a dłużnik złożył od tego powiadomienia odwołanie w rozumieniu art. 243 kodeksu celnego, organy celne mogą dodatkowo do tego zaskarżonego przed sądem powiadomienia i niezależnie od art. 221 ust. 4 kodeksu celnego w odniesieniu do tego samego zgłoszenia celnego nakładać dodatkowe ustawowe należności celne przywozowe?

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1993, L 253, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego (Dz.U. 1975, L 282, s. 77).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady wprowadzania systemu dodatkowych należności celnych przywozowych oraz ustalające dodatkowe należności celne przywozowe w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i uchylające rozporządzenie nr 163/67/EWG (Dz.U. L 145, s. 47).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 9 września 2016 r. w sprawie T-159/15, Puma SE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 7 listopada 2016 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

(Sprawa C-564/16 P)

(2017/C 086/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i D. Botis, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Puma SE

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;

— obciążenie Puma SE kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd nie wziął pod uwagę pozycji Urzędu oraz jego obowiązków w ramach toczącego się przed nim postępowania kontradyktoryjnego, co stanowi naruszenie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ oraz zasady dobrej administracji, uznając, że Puma „należycie powołała się” na trzy wcześniejsze decyzje Urzędu w celu spełnienia obowiązku wykazania renomy znaków towarowych Puma (zasada 19 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 2868/95⁽²⁾). Tym samym Sąd przyjął, że z obowiązku tego można zwolnić się poprzez generalne i niekonkretne powołanie się na dokumenty przedstawione w ramach wcześniejszych postępowań w sprawie sprzeciwu toczących się między innymi stronami – których stronami nie była druga strona w rozpatrywanym postępowaniu.

Ponieważ Urząd nie może ignorować, ale raczej musi przestrzegać prawa drugiej strony do bycia wysłuchaną (art. 75 rozporządzenia nr 207/2009), ustalenia Sądu w sposób nieuchronny zobowiązują Urząd do aktywnego udziału w postępowaniu mającym charakter kontradyktoryjny. Stoi to w sprzeczności z kontradyktoryjną naturą tego postępowania, z odpowiadającym mu obowiązkiem bezstronności Urzędu, oraz z zasadą dobrej administracji.

Po drugie, uznając, że wcześniejsze decyzje Urzędu, na które powołała się Puma, stanowią „praktykę decyzyjną” Urzędu, Sąd błędnie zrozumiał charakter postępowania kontradyktoryjnego oraz pojęcie „renomy” w rozumieniu art. 8 ust 5 rozporządzenia nr 207/2009. Ten podwójny błąd spowodował w rezultacie podwójne naruszenie zasady dobrej administracji.

Z drugiej strony zasadnicze kryteria dla zastosowania w niniejszej – mającej kontradyktoryjny charakter – sprawie orzecznictwa Technopol nie zostały spełnione, ponieważ owo orzecznictwo dotyczące obowiązku Urzędu zbadania z urzędu wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sprawy odnosi się do postępowania toczącego się bez udziału drugiej strony (ex parte). W każdym razie z uwagi na brak konkretnej „praktyki decyzyjnej” Urzędu odnoszącej się do renomy znaków towarowych Puma, nie można stwierdzić, że istnieje jakikolwiek obowiązek uzasadnienia decyzji o nieuwzględnieniu ustaleń poczynionych we wcześniejszych decyzjach dotyczących znaków towarowych Puma w sytuacji, której dotyczy rozpatrywana sprawa.

Z drugiej strony Sąd nie mógł – bez naruszenia kontradyktoryjnej natury postępowania określonego w art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 – wywieść z zasady dobrej administracji dodatkowego obowiązku po stronie Izby Odwoławczej do wezwania, z własnej inicjatywy, Pumpy do przedłożenia dodatkowych dowodów renomy, jaką według niej mają jej znaki towarowe Puma.

Po trzecie, ustalenia Sądu dotyczące obowiązku Urzędu do wezwania, z własnej inicjatywy, Pumpy do przedłożenia dodatkowych dowodów naruszają też art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 (mającego zastosowanie na podstawie zasady 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95), który znajduje zastosowanie wyłącznie do argumentów stron przedstawionych z własnej inicjatywy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2016, L 79, s. 44; Dz.U. 2016, L 261, s. 10).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland (Niderlandy) w dniu 7 grudnia 2016 r. – X BV/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Rotterdam Rijnmond

(Sprawa C-631/16)

(2017/C 086/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Holland.